

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीय सातव्या-दिवसाची अॅडव्हेंटिस्ट कलीसिया - क्रमांक तेरा

Jeff Pippenger
2025-12-18

क्रमांक तेरा

आपण सध्या १८६३ या भविष्यसूचक प्रतीकाचा विचार करित आहोत. आपण आपले लक्ष बायबलमधील कादेश या प्राचीन इस्राएलच्या “विश्रांती” विरुद्धच्या बंडाचे प्रतीक असलेल्या घटनेवर केंद्रित केले आहे; त्या बंडामुळे एका कालावधीत त्यांच्या मृत्यूला कारणीभूत ठरले, ज्याचा परिपाक कादेश येथे झाला; आणि अशा प्रकारे १८६३ मध्ये जेव्हा लेवीयविधी २६ मधील “सात वेळा” नाकारण्यात आले, तेव्हा यिर्मयाच्या “जुन्या वाटा” यांच्या नकाराचे ते चित्रण करते.

कादेश आणि 1863 यांच्याशी निगडित असलेल्या प्रकाशाचा मागोवा घेत असताना, आम्ही कादेशपर्यंत पोहोचलेल्या दहा परीक्षांची ओळख करून घेत आहोत. आम्ही पहिल्या तीन परीक्षा मन्नाच्या परीक्षेप्रमाणे ओळखल्या आहेत. त्या तीन टप्प्यांचे प्रतिनिधित्व चमत्कार किंवा परीक्षा म्हणून केले जाऊ शकते, आणि दहा परीक्षांपैकी पहिली असलेली शब्दाथची विश्रांती, दहाव्या परीक्षेशी अनुरूप ठरते, जी पौलाने इब्री लोकांस पत्रात “विश्रांती” अशी अत्यंत स्पष्टपणे ओळख करून दिली आहे. त्या दहा परीक्षांना एक अल्फा विश्रांती आणि एक ओमेगा विश्रांती आहे.

कादेश येथे इब्री लोकांनी नाकारलेल्या “विश्रांती”ची व्याख्या भविष्यवाणीचा विद्यार्थी कशी करावयाची इच्छितो, याला महत्त्व नाही—कारण भविष्यवाणीच्या दृष्टीने प्रत्येक “विश्रांती” (ओळीवर ओळ) ही उत्तरकाळच्या पावसाचे स्वरूप असलेल्या “विश्रांती व ताजेतवानेपणा” याचाच निर्देश करते. कादेश हे उत्तरकाळच्या पावसाच्या संदेशाच्या नकाराचे, तसेच उत्तरकाळच्या पावसाच्या अनुभवाच्या नकाराचे, एक प्रमुख प्रतीक आहे; कारण कादेश येथे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर जे मुद्रांकन पूर्ण होते, ते “बौद्धिकदृष्ट्या आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या” सत्यामध्ये स्थिर होणे होय.

“देवाच्या लोकांच्या कपाळांवर मोहर लावला जाईल तितक्यात—तो असा कोणताही मोहर किंवा चिन्ह नाही की जो दिसू शकेल, तर सत्यामध्ये बौद्धिकदृष्ट्या आणि आत्मिकदृष्ट्या अशी स्थिर स्थापना होणे आहे की ते हलवले जाऊ शकणार नाहीत—देवाचे लोक मोहरबंद होऊन हालचालीसाठी सिद्ध होतील तितक्यात, ती येईल. खरेच, ती आधीच सुरू झाली आहे; देवाचे न्यायविधी आता देशावर येत आहेत, आपल्याला इशारा देण्यासाठी, जेणेकरून येणारे काय आहे हे आपण जाणावे.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

“सत्यात” “बौद्धिकरीत्या” स्थिरावणे म्हणजे देवाच्या वचनाच्या अभ्यासात ओळीवर ओळ हीच एकमेव आणि पवित्रीकृत पद्धत आहे, याचा स्वीकार होय. हा संकुचित दृष्टिकोन ऑगस्ट 1840 मध्ये योग्य दृष्टिकोन म्हणून पुष्टी करण्यात आला, जेव्हा “अनेक लोक मिलर आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलावण्याच्या तत्वांच्या अचूकतेबद्दल खात्री पावले, आणि आगमन चळवळीला एक अद्भुत प्रेरणा मिळाली.” ही “अद्भुत प्रेरणा” म्हणजे पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याचे प्रकटीकरण होय, ज्याने 1840 मध्ये पहिल्या देवदूताचा संदेश जगभर पाठविला.

“अद्भुत प्रेरणा”चे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या कार्यात ज्यांनी सहभाग घेतला, त्यांना तेच कार्य करण्यासाठी पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने समर्थ करण्यात आले. पवित्र आत्म्याने आपले सामर्थ्य केवळ त्या लोकांमध्ये प्रकट केले ज्यांनी त्या पवित्र पद्धतीचा स्वीकार केला होता. पवित्र आत्म्याने आपले सामर्थ्य केवळ त्यांच्यामध्येच प्रकट केले ज्यांनी त्या पवित्र पद्धतीचा स्वीकार केला होता.

सत्यामध्ये बौद्धिकरीत्या स्थिर होणे म्हणजे “ओळीवर ओळ” या पद्धतीचा स्वीकार होय, आणि “ओळीवर ओळ” या पद्धतीचा हा ‘स्वीकार’ लाओदिकीया येथील दूताच्या, म्हणजे पवित्र आत्म्याच्या व्यक्तीत, त्याच्या प्रवेशासाठी अंतःकरणाचे दार उघडण्याद्वारे लाओदिकीया-स्थित व्यक्तीस दर्शविला जातो. या पवित्र पद्धतीचा स्वीकार, सत्यामध्ये बौद्धिकरीत्या स्थिर होणाऱ्यांच्या मनात पवित्र आत्म्याचे सामर्थ्य आणतो. त्या पद्धतीचा स्वीकार अशी अध्यात्मिकता उत्पन्न करतो जी दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगरूपाने दर्शविली जाते. “ओळीवर ओळ” या बायबलाधिष्ठित पद्धतीचा उपयोग, जेव्हा विश्वासाशी संमिश्रित होतो, तेव्हा तो सत्यामध्ये बौद्धिकरीत्या स्थिर होणे म्हणून दर्शविला जातो; आणि त्या पद्धतीद्वारे उत्पन्न होणारे सत्य (संदेश) हे वचन असलेल्या येशूपासून वेगळे केले जाऊ शकत नाही. त्याच्या वचनाचा संदेश स्वीकारणे म्हणजे पवित्र आत्म्याला आपल्या मनात स्वीकारणे होय. म्हणून, सत्यामध्ये बौद्धिकरीत्या स्थिर होणे अशी आध्यात्मिक अनुभूती उत्पन्न करते जी देवाच्या मान्यतेचा शिक्का प्राप्त करते.

कादेश हा प्राचीन इस्राएलासाठी अंतिम कसोटी होता. योएलच्या पुस्तकातील द्राक्षारस पिणाऱ्यांचे दोन वर्ग परस्परांपासून वेगळे व भिन्न ठरतात; आणि योएल ज्या उत्तरवृष्टीच्या संदेशाला “नवीन द्राक्षारस” असे संबोधतो, त्या संदेशाचा स्वीकार किंवा नकार याच्या आधारे त्यांची विभागणी होते, ज्याच्या विरोधात दुसरा वर्ग आंबवलेला द्राक्षारस पित आहे. योएलचा “नवीन द्राक्षारस” हा इब्री लोकांस पत्र, अध्याय ३ व ४ मधील पौलाचा “विश्राम” आहे. तसेच, तोच तो आहे जो यशयामधील “एफ्राईमचे मद्यपी” “ऐकण्यास” नकार देतात—“ज्यांना तो म्हणाला, ‘हाच तो विश्राम आहे, ज्याने तुम्ही श्रंतास विश्रांती देऊ शकता; आणि हाच तो ताजेतवानेपणा आहे’: तरीही त्यांनी ऐकले नाही. पण परमेश्वराचे वचन त्यांच्याकरिता आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे, असे झाले; यासाठी की ते जावेत, आणि मागे पडावेत, आणि मोडले जावेत, आणि सापड्यात अडकावेत, आणि पकडले जावेत.”

आपण हे ओळखले आहे की अहरोनाच्या सौन्याच्या वासराच्या बंडाने कादेश येथे समाप्त होणाऱ्या दहा परीक्षांपैकी ‘दोन’ परीक्षांचे प्रतिनिधित्व होते. त्या परीक्षेचे दोन परीक्षांत विभाजन हे उत्तरकालीन पावसाच्या परीक्षाकालाशी सुसंगत आहे; हा काल “पशूच्या प्रतिमेची परीक्षा” याने दर्शविला जातो, आणि हीच ती परीक्षा आहे जी देवाच्या लोकांचे भविष्य निश्चित करते. प्रकटीकरण अध्याय तेरावा ‘बंड’ ओळखतो, कारण ‘तेरा’ हा अंक बंडाचे प्रतिनिधित्व करतो.

हा अध्याय पोपसत्ताधीन समुद्री पशूपासून आरंभ होतो; तो पृथ्वीवरील बंडखोरीचे प्रमुख प्रतीक आहे, कारण दानिएल त्याची ओळख त्या सत्तेप्रमाणे करून देतो जी परात्पराविरुद्ध मोठमोठ्या गोष्टी बोलते. त्या बंडखोरीनंतर पृथ्वीवरील पशूची, म्हणजेच संयुक्त संस्थानांची, बंडखोरी येते; आणि त्यानंतर ते संपूर्ण जगाला त्यांच्या बंडखोरीच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास भाग पाडतात. अध्यायातील तिसऱ्या बंडखोरीचा नमुना या तीन बंडखोरींपैकी पहिल्या बंडखोरीत आढळतो, जी समुद्री पशू म्हणून दर्शविली आहे—व्हॅटिकनचे प्रतीक. अकराव्या वचनात संयुक्त संस्थाने अजगराप्रमाणे बोलतात आणि अशा रीतीने त्या पशूची प्रतिमा—व्हॅटिकनची प्रतिमा—घडवितात. बाराव्या वचनापासून पुढे संयुक्त संस्थाने जगालाही तसेच करण्यास भाग पाडतात. अहरोनची बंडखोरी द्विगुणित आहे; ती प्रथम संयुक्त संस्थानांच्या बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करते आणि नंतर जेव्हा व्हॅटिकनची जागतिक प्रतिमा अंमलात आणली जाते, तेव्हा संपूर्ण जगाच्या बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करते.

हारोनाचा बंडखोरपणा दोन्ही काळांची ओळख करून देतो; मोशे तेथे नसताना झालेल्या मूर्तिपूजेद्वारे त्याचे प्रतिनिधित्व होते, आणि त्यानंतर मोशे तेथे असताना झालेल्या मूर्तिपूजेद्वारेही त्याचे प्रतिनिधित्व होते. मोशे व्यवस्था ग्रहण करित होता, आणि म्हणून बंडातील विभाजनबिंदू म्हणून तो देवाच्या व्यवस्थेचे प्रतिनिधित्व करतो. हारोनाच्या वासरू-पशूच्या सुवर्णप्रतिमेद्वारे दर्शविलेली ही परीक्षा १८६३ सालची परीक्षा आहे.

हा रविवारीच्या कायद्याचा कसोटीचा प्रसंग आहे, जो जीवन आणि मृत्यू यांमधील सीमारेषेचे प्रतिनिधित्व करतो. ही वचनदत्त देश किंवा अरण्यातील मृत्यू यांमधील सीमारेषा आहे; पशूच्या चिन्ह किंवा देवाच्या शिक्का यांमधील सीमारेषा आहे; लाओदीकेयन शब्दा किंवा फिलाडेल्फियन एलियाकीम यांच्या भाग्यातील सीमारेषा आहे. मन्नाद्वारे

दर्शविलेल्या पहिल्या तीन कसोट्या शब्बाथ किंवा रविवार वादाचे प्रतीक आहेत; तसेच दहावी कसोटीही आहे. अहरोनाच्या सोन्याच्या वासराच्या बंडातील सीमारेषा, जी पाचवी आणि सहावी या दोन्ही कसोट्यांचे प्रतिनिधित्व करते—तीच रविवारीचा कायदा आहे.

चौथी कसोटी म्हणजे मस्सा येथील पाणी; 'Massah' म्हणजे 'testing' आणि 'Meribah' म्हणजे "Jehovah चे निशाण", आणि ती निर्गम 17:1-7 मध्ये आढळते, जिथे तिला थेट "परमेश्वराची परीक्षा पाहणे" असे ओळखले आहे.

आणि इस्राएलच्या संततीची सर्व मंडळी, परमेश्वराच्या आज्ञेप्रमाणे, आपल्या प्रवासक्रमाने सीनच्या अरण्यातून निघून रफीदीम येथे येऊन तळ ठोकून राहिली; आणि तेथे लोकांना पिण्यासाठी पाणी नव्हते. म्हणून लोक मोशेशी वाद घालू लागले आणि म्हणाले, आम्हांला पिण्यासाठी पाणी द्या. तेव्हा मोशे त्यांना म्हणाला, तुम्ही माझ्याशी वाद का घालता? तुम्ही परमेश्वराची परीक्षा का पाहता? आणि तेथे लोकांना पाण्याची तहान लागली; तेव्हा लोक मोशेविरुद्ध कुरकुर करू लागले आणि म्हणाले, आम्हांस, आमच्या मुलाबाळांना आणि आमच्या गुराढोरांना तहानेने मारण्यासाठीच काय तू आम्हांला मिसरातून बाहेर काढून आणले आहेस?

आणि मोशेने परमेश्वराकडे आक्रोश करून म्हटले, "या लोकांबद्दल मी काय करू? ते मला दगड मारण्यास जवळजवळ तयार झाले आहेत."

आणि परमेश्वर मोशेला म्हणाला, लोकांच्या पुढे जा, आणि इस्राएलच्या वडिलधाऱ्यांपैकी काहींना बरोबर घे; आणि ज्या काठीने तू नदीवर प्रहार केला होतास ती काठी आपल्या हातात घेऊन जा. पाहा, होरेब येथील खडकावर मी तेथे तुझ्यापुढे उभा राहीन; आणि तू त्या खडकावर प्रहार कर, म्हणजे त्यातून पाणी निघेल, व लोक पितील. आणि मोशेने इस्राएलच्या वडिलधाऱ्यांच्या दृष्टीसमोर तसे केले.

आणि इस्राएलच्या संततीच्या वादामुळे, आणि त्यांनी "परमेश्वर आमच्यामध्ये आहे की नाही?" असे म्हणत परमेश्वराची परीक्षा घेतली म्हणून, त्याने त्या स्थळाचे नाव मस्सा आणि मेरीबा असे ठेवले. निर्गम 17:1-7.

"मस्सा" द्वारे दर्शविली गेलेली परीक्षा, आणि "मेरीबा" द्वारे दर्शविले गेलेले चिन्ह, हे एक भविष्यसूचक अल्फा आहे, ज्याला त्याचे भविष्यसूचक ओमेगा तेव्हा प्राप्त होते जेव्हा मोशे त्याच खडकावर दुसऱ्यांदा प्रहार करतो. याचा अर्थ असा की दहा चिथावण्यांपैकी चौथी कादेश येथे दर्शविली आहे; कारण दुसरे कादेश तेच आहे जिथे मोशे बंडखोरीत खडकावर प्रहार करतो. यावरून हे ओळखू येते की कादेश, एक प्रतीक म्हणून, पाण्याच्या त्या परीक्षेचा समावेश करते जी एक चिन्ह उत्पन्न करते.

ध्वज उभारणाऱ्या पाण्याच्या परीक्षेचा अर्थ म्हणजे उत्तरवर्षावाच्या संदेशाची परीक्षा होय. १८६३ हे ते स्थान होते जिथे ध्वज उभारला जाणे अपेक्षित होते; परंतु हाय! १८६३ हे केवळ पहिले कादेश होते, आणि दुसरे कादेश लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी आहे. मस्सा आणि मेरीबा हे रविवारच्या कायद्याच्या अगोदर, एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार जणांना ध्वज म्हणून उभारले जाण्यापूर्वीची अंतिम परीक्षा दर्शवितात. ख्रिस्ताच्या मृत्यूची व्यवस्था रोमची सत्ता किंवा यहूद्यांची सत्ता यांनी केली नव्हती. तो अधिकार स्वर्गीय परिषदेतील सल्ल्यात क्रुसाच्या युगांपूर्वीच अधिकृत करण्यात आला होता. मोशेने आपली काठी—देवाने स्वतः अभिषिक्त केलेली ती काठी—खडकावर प्रहार करण्यासाठी वापरली; पण फक्त एकदाच. प्रेरित प्रकाशनानुसार तो खडक १८४० ते १८४४ या संदेशांनी दर्शविला जातो, जे जुने पायाभूत सत्य आहेत आणि न्यायींच्या मार्गाचे प्रतिनिधित्व करतात. मस्सा यांनी दर्शविलेल्या परीक्षेत, जे पाणी तारते ते त्या जुन्या मार्गाच्या खडकातून बाहेर येणारे पाणी आहे. ते पाणी दोन वर्गांची परीक्षा घेते व उत्पन्न करते; एक पशूच्या चिन्हासाठी आणि दुसरा देवाच्या शिक्क्यासाठी, जसे मेरीबा यांनी दर्शविलेल्याप्रमाणे ध्वज म्हणून उभारण्यात आलेल्यांवर असलेल्या देवाच्या शिक्क्याद्वारे प्रदर्शित होते.

अर्तक्षत्राच्या तिसऱ्या फर्मानापूर्वी मंदिर पूर्ण झाले होते; यावरून हे निश्चित होते की 1798 पासून 1844 पर्यंतच्या 46 वर्षांत ख्रिस्ताने उभारलेले मिलेराइट मंदिर, तिसऱ्या फर्मानाच्या आगमनाने दर्शविलेल्या तिसऱ्या देवदूतापूर्वी पूर्ण

झाले होते. एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण रविवारच्या कायद्याच्या अगदी आधी मुद्रांकित केले जातात; त्या वेळी प्राचीन दिवसांप्रमाणे पेन्टेकॉस्टच्या प्रथमफळांच्या अर्पणरूप ध्वज म्हणून त्यांना उंचाविले जाते. मस्सा आणि मेरिबा हे पहिल्या व तिसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासातील मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाने दर्शविलेल्या पाण्याच्या परीक्षेची ओळख करून देतात.

दैवीत्वाला मानवत्वाशी एकत्र करण्याचे कार्य हे दोन मंदिरांच्या संयोगानेही दर्शविलेले आहे. तसेच ते विवाहरूपानेही दर्शविलेले आहे, ज्यामध्ये एक पुरुष आणि एक स्त्री, किंवा एक स्त्री-मंदिर आणि एक पुरुष-मंदिर, एकत्र जोडले जाऊन एकदेह होतात. ख्रिस्ताने मिलराइट मंदिर उभारले, यासाठी की त्यांना आपल्या स्वर्गीय मंदिरात नेईल, जिथे त्यांना “विश्रांती” मिळेल; १८४४ च्या इतिहासात ही विश्रांती सातव्या दिवसाच्या शब्बाथद्वारे दर्शविली आहे.

मस्सा आणि मेरिबा यांविषयीची ही समज, चौथी परीक्षा म्हणून, अशा एका आरंभीच्या परीक्षेच्या मध्ये लागू केली जाते, जी स्वतःही तीन परीक्षांचे प्रतिनिधित्व करते, आणि जिच्यानंतर पाचवी व सहावी परीक्षा म्हणून रविवारच्या कायद्याचा क्रम येतो—तेव्हा तुम्ही पाहू शकता, परंतु फक्त पाहण्यास तयार असाल तरच, की मन्नाची त्रिगुणित परीक्षा ही पहिली परीक्षा आहे, जिच्या पाठोपाठ अहरोनाच्या सुवर्णवासराच्या तिसऱ्या द्विगुणित परीक्षेपूर्वी येणारी एक परीक्षा आहे. मस्सा आणि मेरिबा यांचे एकत्र प्रतिनिधित्व केले जाते, कारण केवळ दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशातच एक भविष्यसूचक “दुप्पटपणा” आढळतो. मन्नाच्या पहिल्या तीन परीक्षा या पहिल्या देवदूताचा संदेश आहेत. मस्सा आणि मेरिबाची परीक्षा ही दुसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे आणि अहरोनाचे बंड हे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे.

पाचवी परीक्षा म्हणजे हारूनाच्या सोन्याच्या वासराची परीक्षा होय; ती मूर्तिपूजेच्या प्रगटीकरणाने सुरू होते, जेव्हा बंडखोरांना वाटले की त्यांचे उघड बंड देवापासून लपून राहिले आहे.

आणि मोशेला पर्वतावरून खाली येण्यास उशीर होत आहे असे लोकांनी पाहिले, तेव्हा लोक अहरोनाकडे एकत्र जमले आणि त्याला म्हणाले, उठा, आमच्यासाठी असे देव बनवा, जे आमच्यापुढे जातील; कारण हा मोशे, ज्याने आम्हाला मिसरदेशातून वर आणले, त्या मनुष्याचे काय झाले आहे हे आम्हांस ठाऊक नाही. तेव्हा अहरोन त्यांना म्हणाला, तुमच्या बायकांच्या, तुमच्या मुलांच्या आणि तुमच्या मुलींच्या कानांतील सोन्याच्या कुड्या काढून माझ्याकडे आणा. मग सर्व लोकांनी आपल्या कानांतील सोन्याच्या कुड्या काढून अहरोनाकडे आणल्या. आणि त्याने त्या त्यांच्या हातून घेतल्या, आणि कोरीव हत्याराने त्यांना आकार दिला, व एक ओतलेले वासरू बनविले; तेव्हा ते म्हणाले, हे इस्राएला, हेच तुझे देव आहेत, ज्यांनी तुला मिसरदेशातून वर आणले. आणि अहरोनाने ते पाहिल्यावर त्याच्या पुढे एक वेदी बांधली; आणि अहरोनाने घोषणा करून म्हटले, उद्या परमेश्वरासाठी उत्सव असेल.

आणि दुसऱ्या दिवशी ते पहाटे उठले, आणि त्यांनी होमार्पणे अर्पण केली, व शांत्यर्पणे आणली; आणि लोक खाण्यास व पिण्यास बसले, आणि खेळ करण्यास उठले. निर्गम 32:1-6.

सहावी परीक्षा म्हणजे सुवर्ण-वासराच्या बंडाचा दुसरा भाग होय, जेव्हा मोशे दहा आज्ञा स्वीकारून परत येतो. मोशे विचारतो, “परमेश्वराच्या बाजूने कोण आहे?” बहुसंख्य लोक निष्क्रिय राहिले किंवा मूर्तिपूजकांच्या बाजूने उभे राहिले, आणि अशा रीतीने मध्यस्थांच्या उपस्थितीत त्याच बंडाचे उघड प्रकटीकरण झाले.

पाचवी व सहावी परीक्षा स्पष्टपणे रविवारीच्या कायद्याचे प्रतिरूप दर्शवितात व त्याच्याशी सुसंगत ठरतात. कर्मेल पर्वतावर एलियाने मोशेने विचारलेल्या प्रश्नासारखाच प्रश्न विचारला. “आजचा दिवस निवडा, तुम्ही कोणाची सेवा कराल,” हे रविवारीच्या कायद्याच्या परीक्षेकडे निर्देश करते. पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षेचे प्रतीकात्मकत्व रविवारीच्या कायद्याकडे निर्देश करते. अहरोनाच्या कथेमधील लेवींमधील विभागणी, आणि यरोबामाच्या दोन सुवर्णवत्सांच्या कथेमधील बारा वंशांची विभागणी, रविवारीच्या कायद्यातील शहाणे व मूर्ख यांची विभागणी ओळख करून देतात. सिस्टर व्हाइट यांच्या साक्षीप्रमाणे लाओदीकेय हे मूर्ख कुमारी आहेत, आणि म्हणून रविवारीच्या कायद्यातील कुमारींची विभागणी ही लाओदीकेय व फिलादेल्फियन्स यांची विभागणी आहे. पाचवी व सहावी परीक्षा, ज्या एकच द्विगुणित परीक्षा आहेत, त्या रविवारीच्या कायद्याशी सुसंगत आहेत; याचा अर्थ त्या 1863 आणि कादेश यांच्याशीही सुसंगत

आहेत.

निर्गमाच्या बत्तीसाव्या आणि तेहतीसाव्या अध्यायांची पूर्तता अगदी त्याच दिवशी, केवळ काही तासांच्या अंतराने होते, आणि तो दिवस १८६३ आणि कादेश यांचे प्रतिरूप दर्शवितो. तेहतीसाव्या अध्यायात मोशे देवाचे तेज पाहण्याची विनंती करतो. म्हणून, आपण पाचव्या आणि सहाव्या भडकावण्यात मोशेला एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये रूपांतरित होताना पाहतो. तोच मोशे कादेश येथे दुसऱ्यांदा खडकावर प्रहार करत आहे, आणि अशा प्रकारे तो त्या वर्गाचे प्रतिनिधित्व करतो, जो त्या खडकामुळे चिरडला जातो, ज्यावर पडण्यास त्यांनी नकार दिला होता. तो खडक हा एक संदेश आहे, आणि म्हणून कादेश येथे मोशेची दोन प्रतीके आहेत—एक देवाचे तेज प्रकट करणारे, आणि दुसरे खडक नाकारणारे.

“जे सियोनाच्या भिंतींवर देवाचे पहारेकरी म्हणून उभे आहेत, ते असे पुरुष असोत की जे लोकांसमोर येण्यापूर्वीच संकटे पाहू शकतील,—जे सत्य व असत्य, नीतिमत्ता व अनीतिमत्ता यांतील भेद ओळखू शकतील.”

“इशारा देण्यात आला आहे: 1842, 1843, आणि 1844 मध्ये संदेश आला त्या वेळेपासून आपण ज्या विश्वासाच्या पायावर बांधणी करीत आलो आहोत, त्या पायाला विचलित करणारी कोणतीही गोष्ट आत येऊ देऊ नये. मी या संदेशात होते, आणि त्या वेळेपासून आजपर्यंत मी देवाने आम्हांला दिलेल्या प्रकाशाशी निष्ठावान राहून जगासमोर उभी आहे. आपण ज्या व्यासपीठावर आपले पाय ठेवले गेले, तेथून पाय काढून घेण्याचा आमचा कोणताही विचार नाही; कारण दिवसेंदिवस आम्ही परमेश्वराचा शोध प्रामाणिक प्रार्थनेने घेत, प्रकाशासाठी विनवणी करीत होतो. तुम्हांला वाटते काय की देवाने मला दिलेला प्रकाश मी सोडून देऊ शकेन? तो युगानुयुगे असलेल्या खडकाप्रमाणे असणार आहे. तो मला दिला गेला त्या वेळेपासून सतत माझे मार्गदर्शन करीत आला आहे.” Review and Herald, April 14, 1903.

‘कादेश येथील मोशे’ या प्रतीकांपैकी एकामध्ये तो अधिकाराचे प्रतीक असलेल्या काठीने खडकावर प्रहार करतो. पहिल्या वेळी तो देवाचा अधिकार होता आणि दुसऱ्या वेळी तो मनुष्याचा अधिकार होता. दुसऱ्या कादेश येथील मोशेद्वारे दर्शविलेला वर्ग एफ्राइमच्या मद्यप्यांद्वारे दर्शविला गेला आहे; हे लोक आपला धर्मशास्त्रीय अधिकार (काठी) वापरून उत्तरवर्षाव्या संदेशावर आघात करतात, जो 1840 ते 1844 या जुन्या मार्गाचा संदेश आहे.

“१८४०-१८४४ या काळात देण्यात आलेले सर्व संदेश आता प्रभावीपणे सादर केले गेले पाहिजेत, कारण असे अनेक लोक आहेत ज्यांनी आपला आध्यात्मिक तोल गमावला आहे. हे संदेश सर्व मंडळ्यांपर्यंत पोहोचले पाहिजेत.

“ख्रिस्त म्हणाला, ‘धन्य आहेत तुमचे डोळे, कारण ते पाहतात; आणि तुमचे कान, कारण ते ऐकतात. कारण मी तुम्हांला खरे सांगतो, की अनेक संदेषे आणि नीतिमान लोकांनी तुम्ही जे पाहता त्या गोष्टी पाहण्याची इच्छा केली, पण त्या त्यांनी पाहिल्या नाहीत; आणि तुम्ही जे ऐकता त्या गोष्टी ऐकण्याची इच्छा केली, पण त्या त्यांनी ऐकल्या नाहीत’ [मत्तय 13:16, 17]. धन्य आहेत ते डोळे ज्यांनी 1843 आणि 1844 मध्ये दिसलेल्या गोष्टी पाहिल्या.”

“संदेश देण्यात आला आहे. आणि त्या संदेशाची पुनरुक्ती करण्यास कोणताही विलंब होता कामा नये, कारण काळाची चिन्हे पूर्ण होत आहेत; समारोपाचे कार्य पूर्ण झाले पाहिजे. थोड्या काळात एक महान कार्य केले जाईल. देवाच्या नियुक्तीनुसार लवकरच एक संदेश दिला जाईल, जो वाढत जाऊन मोठ्या घोषणेत परिवर्तित होईल. तेव्हा दानियेल आपल्या वाट्याला उभा राहील, आपली साक्ष देण्यासाठी.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

मन्नाची पहिली कसोटी ही तीन कसोट्या आहेत. दहा कसोट्यांपैकी शेवटची कसोटी ही तिसऱ्या देवदूताची कसोटी आहे. पहिली आणि शेवटची या दोन्ही कसोटीचे प्रतीक म्हणून “विश्रांती” दर्शवितात. पहिली कसोटी ही तीन कसोट्या आहेत, ज्यांत पहिल्या देवदूताचे प्रतिनिधित्व होते, ज्याच्या पाठोपाठ दुसरा देवदूत येतो; परंतु चौथी कसोटी, ज्यात मुद्रांकन आणि निशाण म्हणून उंचावणे यांचे प्रतिनिधित्व होते, ती मस्सा आणि मेरीबा यांनी दर्शविली आहे. पाचव्या आणि सहाव्या कसोट्यांनी दर्शविलेला तिसरा देवदूत ही तिसरी कसोटी आहे; ती मस्सा आणि मेरीबा यांच्या

दुसऱ्या कसोटीनंतर, आणि मन्नाच्या पहिल्या कसोटीनंतर आली.

गणना ११:१-३ मध्ये वर्णिलेला तबेराह येथील प्रकोप हा सातवा परीक्षाकाल आहे. "तबेराह," म्हणजे 'जळणारे स्थान', याने दर्शविलेल्या विश्वासाच्या अग्निपरीक्षेची ओळख करून देणाऱ्या पद्यांपूर्वी, देवाच्या लोकांच्या अरण्यातील प्रवासाची नोंद करणारी पद्ये येतात. दहाव्या अध्यायात प्रकट झालेली अधीरता, कोकरू जिकडे जाईल तिकडे त्याच्या मागे जाणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांशी विरोधात उभी केली आहे. हे ते आहेत ज्यांच्यामध्ये पवित्र जनांचा धीर आहे; परंतु प्राचीन इस्राएल दहाव्या अध्यायात अशी अधीरता प्रकट करित होता की जी त्यांना अकराव्या अध्यायातील त्यांच्या अग्निमय क्लेशाकडे नेते.

आणि ते परमेश्वराच्या पर्वतापासून तीन दिवसांच्या प्रवासास निघाले; आणि परमेश्वराच्या कराराचा कोश त्या तीन दिवसांच्या प्रवासात त्यांच्या पुढे पुढे गेला, त्यांच्या साठी विसाव्याचे स्थान शोधण्यासाठी. आणि ते छावणीतून निघाले तेव्हा दिवसा परमेश्वराचा मेघ त्यांच्यावर होता. आणि असे झाले की, जेव्हा कोश पुढे निघे, तेव्हा मोशे म्हणे, उठा, हे परमेश्वरा, आणि तुझे शत्रू विखुरले जावोत; आणि जे तुझा द्वेष करितात ते तुझ्या समोरून पळून जावोत. आणि जेव्हा तो विसावे, तेव्हा तो म्हणे, परत ये, हे परमेश्वरा, इस्राएलच्या अनेक हजारी लोकांजवळ. गणना १०:३३-३६.

पुढील वचन तबेराहच्या बंडाची ओळख करून देते.

लोकांनी कुरकुर केली तेव्हा ते परमेश्वरास अप्रिय वाटले; आणि परमेश्वराने ते ऐकले; आणि त्याचा क्रोध भडकला; आणि परमेश्वराची आग त्यांच्यामध्ये पेटली व छावणीच्या टोकाच्या भागांत असलेल्यांना भस्म करून टाकले. मग लोकांनी मोशेकडे आक्रोश केला; आणि मोशेने परमेश्वराकडे प्रार्थना केली तेव्हा ती आग विझली. आणि त्याने त्या ठिकाणाचे नाव तबेरा ठेवले; कारण परमेश्वराची आग त्यांच्यामध्ये पेटली होती. गणना ११:१-३.

अग्नीच्या प्रकट होण्यानंतर जो प्रकोप उद्भवला, तो मांसाहारी अन्नाची लालसा होय, आणि ही आठवी परीक्षा आहे. ही संख्या 11:4-34 मध्ये आढळते. तबेराह येथील कुरकुर भ्रष्ट झालेल्या उच्च स्वभावाचे, धीराच्या अभावाचे प्रतीक आहे; आणि मिसरच्या मांसाच्या भांड्यांची वासना धरण्याचे बंड हे कनिष्ठ स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करते. अग्नी मलाखी अध्याय तीनमध्ये कराराच्या दूताच्या अग्नीद्वारे होणाऱ्या शुद्धीकरणाचे प्रतीक आहे; कारण भविष्यसूचक दृष्ट्या तबेराहचा अर्थ जळण्याचे स्थान असा होतो, आणि देवाच्या भविष्यसूचक वचनातील ते जळण्याचे स्थान मलाखी तीनमध्ये आढळते, जिथे अग्नी अधीर असा एक वर्ग उत्पन्न करतो, जो शुद्ध करून काढला जाण्यास नेमलेला आहे, आणि धीर धरणारा असा एक वर्ग उत्पन्न करतो, जो उंचावलेल्या अर्पणाप्रमाणे शुद्ध केला जातो.

तबेऱ्याच्या उच्च व नीच स्वभावाच्या द्वैती परीक्षेमध्ये मोशेद्वारे दर्शविले गेलेले ते एक लाख चव्वेचाळीस हजार आहेत, जे सत्यामध्ये बौद्धिकदृष्ट्या तसेच आध्यात्मिकदृष्ट्याही स्थिर झाले आहेत. बुद्धी उच्च स्वभावाची ओळख करून देते आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या देवत्व व मानवत्व यांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करते. नीच स्वभाव क्रूसावर खिळला जाऊन मृत झाल्याशिवाय देवत्वाचा मानवत्वाशी संयोग होऊ शकत नाही. सत्यामध्ये बौद्धिकदृष्ट्या आणि आध्यात्मिकदृष्ट्या स्थिर होणे म्हणजे मुद्रांकित होण्याच्या अनुभवाचे प्रतिनिधित्व होय. तबेऱ्याच्या अग्नि ख्रिस्ताच्या कार्यात, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मंदिरास उभारण्यामध्ये, गहू आणि तणे यांच्या अंतिम विभाजनाचे प्रतिनिधित्व करतात.

नववी परीक्षा म्हणजे गणना 12 मध्ये आढळणारे मिर्याम व अहरोन यांचे बंड होय. हा प्रक्षोभ कोरह, दाथान व अबीराम यांच्या प्रक्षोभापेक्षा, किंवा 1888 मधील मिनीयापोलिस येथील प्रक्षोभापेक्षा वेगळा नव्हता. मुद्दा केवळ देवाच्या संदेशाच्या नकाराचा नव्हता, तर देवाने निवडलेल्या नेतृत्वाच्या नकाराचाही होता.

जे नेते केवळ संदेशच नव्हे, तर संदेशवाहकालाही नाकारतात, अशा नेत्यांचा धिक्कार दहाव्या परीक्षेच्या आधी येतो. दहावी परीक्षा असलेल्या रविवार कायद्याच्या अगदी आधी नेतृत्व धर्मत्यागी म्हणून प्रकट होते. रविवार कायदा क्रूसाशी समांतर आहे, आणि क्रूसाकडे—जो रविवार कायदा आहे—जात असताना नेतृत्वाने बरब्बा या खोट्या ख्रिस्ताची निवड केली, कारण "bar" म्हणजे 'चा पुत्र' आणि "abba" म्हणजे 'पिता.' क्रूसाकडे (रविवार कायदाकडे) किंवा

कादेशाकडे जात असताना नेतृत्व पूर्ण विकसित धर्मत्याग प्रकट करते; ते बनावट ख्रिस्ताची निवड करते आणि नागरी सत्ताधान्यांसमोर थेट असेही व्यक्त करते की त्यांचा राजा कैसराशिवाय दुसरा कोणी नाही.

सातवी, आठवी आणि नववी परीक्षा शिक्कामोर्तब करण्याच्या प्रक्रियेची ओळख करून देतात, परंतु दृष्टांत मूर्ख कुमारिकांचा आहे. त्या परीक्षांपैकी दहावी परीक्षा कादेश येथील पहिली बंडखोरी होती, जी 1863 चे प्रतिरूप दर्शविते. 1846 पासून इब्री लोकांना व्यवस्था प्राप्त करण्यासाठी सिनाय पर्वताजवळ आणण्यात आले. दहा आज्ञांच्या दोन पाट्या या प्राचीन प्रत्यक्ष इस्राएलशी देवाच्या करारसंबंधाचे प्रतीक आहेत, आणि हबक्कूकच्या दोन पाट्या या आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएलच्या करारसंबंधाचे प्रतीक आहेत. दुसरी पाटी 1850 मध्ये पुढे मांडण्यात आली, आणि जसे प्राचीन इस्राएलने व्यवस्था पाळण्याची प्रतिज्ञा केली, तसेच 1856 पर्यंत एक अंतिम परीक्षा आणण्यात आली, ज्याचे प्रतिरूप गुप्तहेरांनी वचनदत्त देशाला दिलेल्या भेटीत आढळते. 1856 पासून 1863 पर्यंतच्या सात वर्षांत जो बहुमताचा निष्कर्ष गाठला गेला, तो असा होता की लाओदीकेयाच्या अरण्यातच त्यांना मरावे असे वाटत होते.

१८४४ ते १८६३ हा कालखंड लाल समुद्रातील बाप्तिस्माने आरंभ होऊन यर्देन नदीतील दुसऱ्या बाप्तिस्माने समाप्त झालेल्या त्या कालखंडाचे प्रतिरूप आहे; आणि हे तेच स्थान होते जिथे येशू, नंतर योहानकडून बाप्तिस्मा घेतल्यावर, ख्रिस्त झाला. लाल समुद्रातील बाप्तिस्माने प्राचीन इस्राएलाबरोबरच्या करारसंबंधाची ओळख करून दिली. तो संबंध एका विवाहाने सुरू झाला, ज्याने एकाच वेळी दहा-टप्प्यांच्या परीक्षाप्रक्रियेला आरंभ केला. त्यानंतर त्यांना सीनाय येथे आणण्यात आले आणि त्यांनी त्याचा नियम पाळण्याचे वचन दिले, परंतु ते पाळले नाही; आणि मग कादेश येथील पहिल्या बंडात त्यांनी दहावी व अंतिम परीक्षा अपयशी ठरविली. चाळीस वर्षांनंतर, आणि कादेश येथील दुसऱ्या व अधिक मोठ्या बंडानंतर, त्यांनी यर्देन नदीत बाप्तिस्मा घेऊन वचनदत्त देशात प्रवेश केला.

बाप्तिस्माचे सर्व मार्गचिन्हे कराराशी एकत्र बांधलेली आहेत. ओमेगा आणि दुसरे कादेश यांचा इतिहास, पहिल्या आणि अल्फा कादेशच्या इतिहासाशी समांतर आहे. मोशेचा ओमेगा बंड, कादेशच्या अल्फा बंडामध्ये संपूर्ण राष्ट्राच्या बंडापेक्षाही कितीतरी अधिक मोठा होता. ओमेगा नेहमीच अधिक मोठा असतो. ही दोन्ही बंडे मिळून यशया मध्ये उल्लेखिलेल्या सुशिक्षित आणि अशिक्षित लोकांच्या त्या बंडाचे प्रतिनिधित्व करतात, जे उत्तरवर्षावाच्या संदेशाच्या विश्रांतीत प्रवेश करण्यास नकार देतात.

तीन बाप्तिस्मे (लाल समुद्र, यर्देन नदी आणि यर्देन नदी), पहिले मोशेचे आणि शेवटचे ख्रिस्ताचे; अशा प्रकारे मोशे हा अल्फा आणि ख्रिस्त ओमेगा आहे. हिब्रू वर्णमालेतील पहिले आणि बावीसावे अक्षर यांच्या मधील अक्षर, म्हणजे तेरावे अक्षर, जेव्हा ते पहिल्या अक्षराला जोडले जाते आणि त्यानंतर ते शेवटच्या, म्हणजे बावीसाव्या अक्षराला जोडले जाते, तेव्हा हिब्रू शब्द "सत्य" तयार होतो. मधला बाप्तिस्मा यर्देन नदी आणि कादेश येथे होता. लाल समुद्रातील पहिल्या बाप्तिस्मानंतर यर्देन येथील बाप्तिस्मा झाला. परंतु यर्देनमधील पहिला बाप्तिस्मा चाळीस वर्षे पुढे ढकलला गेला, कादेश येथील दुसऱ्या भेटीपर्यंत आणि यर्देनच्या प्रत्यक्ष बाप्तिस्मापर्यंत. तिसरा बाप्तिस्मा, जो यहुद्यांसाठी भेटीच्या काळाचे प्रतिनिधित्व करीत होता, तो आला, जेव्हा ख्रिस्ताने दानियेल नऊ आणि सत्तावीसाव्या वचनाच्या परिपूर्तीसाठी एक आठवडा कराराची पुष्टि करण्याचे आपले कार्य आरंभिले; आणि तो प्राचीन इस्राएलसाठी न्यायाचा काळ होता.

लाल समुद्रातील पहिले बाप्तिस्मा हा पहिल्या देवदूताचा संदेश आहे, आणि कादेश येथील दोन भेटी "दुहेरीकरण" दर्शवितात; कारण कादेश येथील पहिली भेट आणि यर्देन नदी येथे देवाच्या करारातील लोकांच्या बंडाचे प्रतिनिधित्व होते, आणि दुसऱ्या कादेश येथे नेतृत्वाचे बंड प्रगट होते. कादेश आणि त्या दोन भेटी दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या दुहेरीकरणाचे प्रतिनिधित्व करतात, जिथे दोन वर्ग प्रगट होतात, आणि हे दोन्ही वर्ग सामान्य लोक तसेच नेतृत्व या दोन्ही रूपांत दर्शविले जातात. ख्रिस्ताचे बाप्तिस्मा हा तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे, जेव्हा गहू आणि तण वेगळे केले जातात, जसे प्राचीन इस्राएल त्याच न्यायाच्या वेळी ख्रिस्ताने विवाह केलेल्या ख्रिस्ती वधूपासून वेगळा करण्यात आला होता.

१८४४ ते १८६३ हा कालखंड म्हणजे लाल समुद्रापासून कादेश येथील पहिल्या बंडापर्यंतचा काळ होय. १८४४ हे लाल समुद्र ओलांडणे आहे; १८४६ हे मन्ना आहे, जो सब्बाथाच्या कसोटीचे प्रतीक आहे, जी व्हाइट दांपत्याने १८४६ मध्ये, जेव्हा त्यांचा विवाह झाला, तेव्हा उत्तीर्ण केली. १८४९ मध्ये प्रभूने आपल्या लोकांना एकत्र गोळा करण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला. पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या काळात, जेव्हा हबक्कूकच्या पट्ट्यांपैकी पहिली इतिहासात प्रकट झाली, तेव्हा त्याने त्यांना एकत्र गोळा केले होते; आणि दुसरी पट्टी ह्याच उद्देशासाठी अभिकल्पित करण्यात आली होती.

ओमेगा १८५० चा तक्ता एकत्र करण्यासाठी व परीक्षा घेण्यासाठी होता, कारण अल्फा १८४३ च्या तक्त्याने हेच केले होते. पहिल्या देवदूताकडे एक तक्ता होता, आणि तिसऱ्या देवदूताकडेही एक तक्ता होता, कारण पहिला हा अल्फा आहे आणि तिसरा हा ओमेगा आहे. “दोन तक्ते” हे पहिल्या व तिसऱ्या देवदूताचे मार्गचिन्हे आहेत—दुसऱ्याचे नव्हेत. “तक्त्यांचा” भविष्यसूचक कालावधी एका त्रुटीयुक्त तक्त्याने सुरू होतो आणि त्रुटीविरहित तक्त्याने समाप्त होतो. या दोन तक्त्यांमधील इतिहास हा दुसऱ्या देवदूताचा इतिहास आहे, ज्यामध्ये १८५० पर्यंत तक्ता बाजूला ठेवला जातो.

१८४३ चे वर्ष १९ एप्रिल, १८४४ रोजी समाप्त झाल्यानंतर, १८४३ चा चार्ट बाजूला ठेवण्यात आला, कारण त्याने तेव्हा चुकीने १८४३ हे वर्ष भाकीत केले होते. १९ एप्रिल, १८४४ पासून १८५० पर्यंत हबक्कूकाची कोणतीही पट्टी नव्हती. दुसऱ्या देवदूताच्या इतिहासात कोणताही चार्ट नव्हता—आणि बाबेल पडली. अल्फा ही एक पट्टी आहे, ओमेगा ही एक पट्टी आहे, आणि मधला भाग म्हणजे बाबेलचा पतन; बंडखोरीचे एक प्रतीक, जे त्या कालखंडाशी संबंधित आहे जेव्हा कोणतीही पट्टी नव्हती. हबक्कूकाच्या पट्ट्यांच्या ऐतिहासिक कालखंडावर सत्याची सही आहे.

१८५० हे सीनाय आणि व्यवस्था देण्याद्वारे प्रतिरूपित झाले होते. त्या घटनेचे स्मरण पेन्टेकोस्ताने करण्यात आले, जेव्हा दोन हालविलेल्या भाकऱ्या उचलून अर्पण करण्यात आल्या. त्या हालविलेल्या भाकऱ्या उचलण्याची प्रक्रिया मे १८४२ मध्ये तक्त्याचे मुद्रण व प्रसार, तसेच १८४९ मधील दुसरा तक्ता तयार करण्यात आला त्या इतिहासाद्वारे, आणि १८५० मध्ये तो उपलब्ध झाला त्या इतिहासाद्वारे दर्शविली जाते. हा कालखंड ख्रिस्ताच्या रेषेत त्याच्या पुनरुत्थानापासून पेन्टेकोस्तापर्यंतच्या पन्नास दिवसांनी दर्शविला आहे, हा कालखंड चाळीस दिवस आणि त्यानंतर दहा अशा विभागलेला आहे.

इ.स. १८४९ मध्ये ख्रिस्त आपला हात दुसऱ्यांदा पुढे करीत होता, आणि इ.स. १८५० मध्ये हबक्कूकची दुसरी पाटी उपलब्ध झाली व कादेशाकडे नेणारी परीक्षेची प्रक्रिया पुढे सरकली. इ.स. १८५६ मध्ये, चळवळीच्या नियतकालिकात मिलर यांच्या मूलभूत भविष्यसूचक प्रकटीकरणावरील नवा प्रकाश प्रकाशित झाला तेव्हा, प्राचीन इस्राएलच्या दहा परीक्षांपैकी शेवटची परीक्षा आली. इ.स. १८५६ ते इ.स. १८६३ पर्यंत, दोन हजार पाचशे वीस भविष्यसूचक दिवसांकरिता, गुप्तहेर देशाची टेहळणी करण्यासाठी आत गेले. इ.स. १८६३ मध्ये त्यांनी त्यांना पुन्हा मिसरमध्ये घेऊन जाण्यासाठी एक नवा नेता निवडला.

या सत्यांचा पुढील लेखात आपण पुढे उहापोह करू.

“१० डिसेंबर, १८७१ रोजी व्हरमॉंटमधील बॉर्डोव्हिल येथे मला देण्यात आलेल्या एका दृष्टांतात मला दाखविण्यात आले की माझ्या पतींची स्थिती अत्यंत कठीण राहिली आहे. काळजी आणि परिश्रम यांचा भार त्यांच्यावर होता. सेवाकार्यातील त्यांच्या बांधवांना हे ओझे वहावे लागले नाही, आणि त्यांनी त्यांच्या परिश्रमांचे मोल जाणले नाही. त्यांच्यावरचा सततचा ताण त्यांच्या मानसिक व शारीरिक शक्तीवर आला आहे. मला दाखविण्यात आले की काही बाबतींत देवाच्या लोकांशी त्यांचे नाते इस्राएलाशी मोशेच्या नात्याप्रमाणे होते. प्रतिकूल परिस्थितीत मोशेविरुद्ध कुरकुर करणारे होते, आणि त्यांच्याविरुद्धही कुरकुर करणारे झाले आहेत.” Testimonies, volume 3, 85.